

วิมานลอย :

“สุกायิดสอนหนูง” พลับ “สมบัติผู้ดี”

ฉบับอเมริกัน

*เดกิ้ง พันธุ์เดกิ้งอมร

เป็นเวลากว่า 60 ปีแล้ว ที่ผู้อ่านและผู้ชั่มท้าวให้กรุ๊จกนวนิยายเรื่อง “วิมานลอย” หรือ GONE WITH THE WIND ของนักเขียนผลตรีชาวอเมริกัน มาร์เก็ตต์ มิตเชลล์ (Margarett Mitchell) เป็นอย่างดี

มาส์ การ์เร็ตต์ มิตเชลล์ ใช้เวลา 10 ปี สำหรับเขียนนวนิยาย เรื่องนี้ ซึ่งมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับ เหตุการณ์สังคม กลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ของสหรัฐอเมริกา ในช่วง ค.ศ.1860–1865 และการพื้นฟูสภาพบ้านเมืองภายหลังสังคมได้ผู้เขียนนำเสนอด้วยความมุ่งมองเห็นทรัพคุณวิถีของผู้คนฝ่ายใต้

จากนวนิยายขายดีหากกว่าพันหน้าสู่แผ่นฟิล์มยิ่งใหญ่
ยาว 4 ชั่วโมง

กล่าวได้ว่านวนิยายเรื่องนี้มีจำนวนจำหน่ายเกือบมหาศาล ที่สุดในประวัติการพิมพ์ของสหรัฐอเมริกาในสมัยนั้น คือสามารถ จำหน่ายได้ถึงล้านเล่มในครึ่งหนึ่งเดือนแรกหลังจากการพิมพ์จำหน่าย และจำหน่ายได้ถึง 50,000 เล่ม ภายในวันเดียว ก่อนที่ผู้เขียน จะถึงแก่กรรมในวัยเพียง 49 ปี ด้วยอุบัติเหตุในปี ค.ศ.1949 นวนิยายเรื่องนี้ก็จำหน่ายได้ถึง 8 ล้านเล่มใน 40 ประเทศทั่วโลก ’



] อุบัติภัยที่คงประทับอยู่ในความทรงจำของผู้คนตลอดกาลนาน

พิมพ์ครั้งที่หก

วิมานลอดฟ้า

GONE WITH THE WIND

มาร์การีต มิตเชลล์

เขียน

โดย โรจานันท์
แปลและเรียบเรียง

นวนิยายเรื่อง “วิมานลอดฟ้า” ตีพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกในปี ค.ศ.1936 จัดเป็นนวนิยายโรแมนติกอิงประวัติศาสตร์ที่สะท้อนสภาพสังคมรากฐานเมือง โดยผ่านมุมมองของผู้คนฝ่ายใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านเรื่องราวในชีวิตของตัวละครเอกฝ่ายเหนือ สาร์เลตต์ โอบารา สาวงามผู้แข็งแกร่ง ที่สามารถดึงดูดใจผู้อื่นได้อย่างน่ายกย่องสรรเสริญ แล้วลังมือก่อร่างสร้างตัวใหม่จนประสบความสำเร็จทางธุรกิจ ด้วยการลงทุนเพื่อร่วมกันฟื้นฟูฝ่ายใต้ภายหลังสงคราม สาร์เลตต์ได้รับแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในการประพฤติปฏิบัติเกือบทั้งเรื่อง จากความรักที่ไม่สมหวังของเธอที่มีต่อ แอชเลย์ วิลก์ ชายหนุ่มผู้ทรงเกียรติที่แต่งงานกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งอย่างมีความสุข ผู้นำสาร์เลตต์เอง หลังจากหลงแต่งงานกับผู้ชายอีกสองคน และเมื่อชีวิตแต่งงานล้มเหลวแล้ว ได้พบรักกับ เรตต์ บัตเลอร์ ชายเจ้าชู้ผู้จองหอง ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสามีคนที่สาม ต่อมาเมื่อเกิดความไม่เข้าใจกันภายในหลัง เขายังตัดสินใจที่จะพยายาม ดึงเรตต์กลับไปหาเชือก

นวนิยายเรื่องนี้ได้แปลเป็นภาษาไทยครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2486 (ค.ศ.1943) หลังจากฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์จำหน่ายครั้งแรกเพียงเจ็ดปี ผู้แปลเป็นภาษาไทยคือ รอย โรจานันท์ และได้พิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งที่ 6 ใน พ.ศ. 2537

ส่วนการสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่องนี้ เดวิด โอ. เชลสนิก (David O. Selznick) เป็นผู้อำนวยการสร้าง และวิคเตอร์ เฟลมิง (Victor Fleming) เป็นผู้กำกับการแสดง นำออกฉายเป็นรอบปฐมทัศน์ในวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1939 หลังจากการพิมพ์นวนิยายเรื่องนี้ครั้งแรกเพียงสามปี ที่เมืองแอดแลนด์ รัฐจอร์เจีย อันเป็นชาติคัญที่สุด ของนวนิยายเรื่องนี้ ดาราที่รับบทตัวละครสำคัญในภาพยนตร์เรื่องนี้ คือ คลาร์ก เกเบิล (Clark Gable) แสดงเป็นเรตต์ บัตเลอร์ วิ维ียน ลีห์ (Vivien Leigh) แสดงเป็นสาร์เลตต์ โอบารา โอลิเวีย เดอ Havilland (Olivia De Havilland) แสดงเป็นเมลานี แมมิลตัน เลสลี โฮเวิร์ด (Leslie Howard) แสดงเป็นแอชเลย์ วิลก์ ฯลฯ

ในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ เดวิด โอ. เชลสนิก ใช้เวลาเตรียมการสองปี ระหว่างรอให้คลาร์ก เกเบิล ซึ่งจะรับบทเรตต์ บัตเลอร์ สิ้นสุดสัญญาภัยบริษัทเมโทร โกลด์วิน เมเยอร์เลี่ยงก่อน แต่ถ้าต้องการให้คลาร์กมาแสดงทันที ต้องยอมให้บริษัทเมโทร เป็นผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์เรื่องนี้ ขณะที่ทางเซลสันนิคติดสัญญาการจำหน่ายภาพยนตร์อยู่กับบริษัทญี่ปุ่นติด อาร์ทิสต์ ซึ่งจะครบสัญญาใน ค.ศ.1939 ดังนั้น แทนที่จะเร่งรีบลงมือสร้างภาพยนตร์เพื่อให้ทันใจและเอาใจตลาด ขณะที่นวนิยายเพิ่งออกจำหน่าย เชลสนิกยอม

รอโดยใช้เวลาเตรียมการสร้างเป็นเวลาถึงสองปี ตั้งแต่ล่าง และใช้เวลาถ่ายทำอีกหนึ่งปี

การทดสอบเวลาสร้างภาพพยนตร์ให้เนินนาน ออกไปนอกจากมีเวลาเตรียมการสร้างอย่างประณีต พิถีพิถันและรอบคอบแล้ว ยังเป็นการเร่งร้าความสนใจของผู้รับชมอย่างใจจดใจจ่อ ในขณะเดียวกันก็มีการประชาสัมพันธ์ข่าวการเตรียมการสร้างภาพพยนตร์อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการคัดเลือกผู้แสดงเป็น สาวร์ เลดต์ โอ哈拉 ซึ่งเป็นเรื่องเป็นราวอุทิศที่จะเอาไปสร้างเป็นภาพพยนตร์ทางโทรทัศน์ได้เรื่องหนึ่ง คือเรื่อง “เคอัล สาคร์ เลดต์ โอหารา วอร์” (The Scarlett O’Hara War) ในปี ค.ศ.1981

ภาพพยนตร์เรื่อง “วีมานลอย” มีความยาวกว่าสามชั่วโมง 45 นาทีหรือเกือบสี่ชั่วโมง หลังจากตัดตอนความยาวออกจากภารถ่ายทำครึ่งแรก ซึ่งมีความยาวถึงแปดชั่วโมง ตามบทภาพพยนตร์ที่เขียนขึ้นจากหนังสือที่มีความหนากว่า พันหน้า มีผู้เขียนบทหลายคนช่วยกันปรับเปลี่ยน บทภาพพยนตร์ให้กระชับเหมาะสม รวมทั้งได้ผู้กำกับการแสดงหลายคนช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถลงตัว ที่เป็นผลให้บทภาพพยนตร์เรื่องนี้มีความสมบูรณ์แบบมากที่สุด ตรงตามเนื้อหาเดิมของนวนิยาย²

แรงบันดาลใจการเขียนจากประสบการณ์วัยเด็ก

ก่อนหน้าที่มาრ์กาเรตต์ มิตเซลล์ จะเขียนนวนิยายเรื่อง “วีมานลอย” เคยมีอาชีพเป็นนักเขียนและเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ แอตแลนตา เจอร์นัล (Atlanta Journal) หลังจากลาออกจากหนังสือพิมพ์ จึงเริ่มต้นเขียน

นวนิยายเรื่องเดียวของเธอเป็นเวลาถึง 10 ปี โดยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวม ข้อมูลอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายของประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสังคมชาวเมือง อันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จึงจำเป็นต้องมีข้อมูลและข้อเท็จจริง ที่ถูกต้อง โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมริกันบางรัฐ ในภาคใต้ เช่น วัฒนธรรมเก่าแก่ ชนบทรวมเนื่องประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ ความคิดเห็น พฤติกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างคนผิ瓦ขาว เจ้าของท่าสผิวดำกับทาส

ในด้านแรงบันดาลใจที่ผลักดันให้มาร์กาเรตต์ มิตเซลล์ เขียนเรื่องราวด้วยกับสังคมชาวเมืองนั้น ก็เนื่องจากเมื่อตอนเธอเป็นเด็กตั้งแต่อายุหกขวบ มีเพื่อนผู้หญิงอายุที่ร่วมปีม้าเล่น กับเธอ ร่วมพูดคุยถึงเรื่องราวของสังคมชาวเมืองระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้ของฟลอริดา เมื่อปี 1861 ซึ่งเธอชอบฟังมาก จนมีความรู้สึกว่าเธอต้องมาช่วยเหลือสังคมชาวเมือง และยังรู้สึกเสมอว่า สังคมชาวเมืองเกิดขึ้นก่อนหน้าเธอเกิดเพียงไม่กี่ปี³

นอกจากนี้ มาร์กาเรตต์ มิตเซลล์ ยังเป็นชาวเมืองแอตแลนตาโดยกำเนิด มีความรักความผูกพันต่อแผ่นดินถิ่นเกิดด้วยจิตวิญญาณ (Spirit of the place) อย่างแท้จริง จนกระทั่งผู้รากลึกลงไปในชีวิตของเธอ ครอบคลุมโอกาสที่จะได้แสดงออกถึงจิตวิญญาณอย่างใจดีใจด้อย ประการสำคัญที่สุดก็คือ เธอต้องการแสดงทัศนคติสัมฤทธิ์ของเธอต่อความเป็นชาวภาคใต้ นอกเหนือจากทัศนคติที่ต่อสังคมชาวเมือง ที่ทำลายอารยธรรมของชาวภาคใต้จนยับเยิน

สังคมชีวิตในสังคมชาวเมือง

แต่ถึงแม้ว่านวนิยายของประวัติศาสตร์เรื่อง



“วิมานลอย” จะมีเนื้อหาเกี่ยวกับการทำสกุลรวม
กลางเมือง ระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้ของ
สหราชอาณาจักรตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงวัตถุประสงค์
หลักของนวนิยายกลับมิใช่ ‘มุ่งการสะท้อนภาพ
สังคมที่ให้ความรู้ทางรุณอย่างเป็นด้านหลัก หาก
แต่ผู้เขียนกลับต้องการแสดงวรรณะต่าง ๆ เกี่ยวกับ
ความเป็นมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้าน
จิตใจของมนุษย์และสังคมมนุษย์ ตลอดจนการ
แสดงถึงเรื่องบันดาลใจหรือแรงจูงใจที่เป็นปัจจัย
ต่อการแสดงพฤติกรรมของตัวละคร

ដូចណានិយាយរៀងនៅក្នុងទំនាក់ទំនង ដូច
គីឡូនីយ៍ និងការបង្ហាញសាខាបច្ចុប្បន្ន និងការបង្ហាញសាខាបច្ចុប្បន្ន និង
ការបង្ហាញសាខាបច្ចុប្បន្ន និងការបង្ហាញសាខាបច្ចុប្បន្ន និងការបង្ហាញសាខាបច្ចុប្បន្ន និង

ใจคอมุทະลุ เลือดร้อน มีความเชื่อมั่นในตัว
เองสูง สาร์เลตต์ก็มีนิสัยใจคอและบุคลิกเข่น
เดียว กับท่อ แม้จะมีแม่เป็นผู้ดี แต่ความเป็น
ผู้ดีของแม่ก็มีอยู่ในสายเลือดของสาร์เลตต์ไม่
มากันนัก และการศึกษาอบรมอาจช่วยให้เธอ้มี
ความเป็นผู้ดี บุคลิกที่ยับร้อยขึ้น แต่ก็เป็นได้
เพียงผิวเผิน ไม่มั่นคงถ้าการเรียนไม่เป็นแม่

ในทรอศนจะของสการ์เลตต์เอง เธอเห็นว่า
ถ้าสิ่งแวดล้อม คือแผ่นดินที่อยู่อาศัยของมนุษย์
มีสภาพเป็นป่าเขากำเนิดไฟร อ้างวัง ไม่เจริญ
ดินฟ้าอากาศร้อนจัดหนาวจัด ก็จะทำให้คุณมี
จิตใจไม่เป็นปกติสุข อารมณ์ไม่มั่นคง ต้องการ
ความสุขพยายามทางกายอย่างฉบับฉบับมากกว่า
ความสุขสงบทาง จิตใจ สการ์เลตต์จึงเป็น
สัญลักษณ์หรือแบบฉบับของสาวงามใต้ (Southern belle)
แห่งรัฐจอร์เจียที่เจ้าชู้และจิตใจเยิ่ง แกร่ง
(Flirtatious and strong - willed) ขณะที่ตัว
ละครสำคัญฝ่ายชายอีกตัวหนึ่ง คือ แอชเลย์ วิลล์
มีความเป็นผู้ที่มั่นคงภารกิจกว่า มีค่านิยมสูงส่ง
กว่า เนื่องจาก McGrath ของเขามาจากสวีเดนเนี้ย



ชีวิตรู้ทางหนีอ และมีความเจริญมานานกว่าร้อยปี เจีย และสิ่งนี้ถือเป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครสองแบบของพวาก ที่มีความแตกต่างกันด้วยอิทธิพลของกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม ซึ่งความขัดแย้งต่าง ๆ จะสะท้อนผ่านบทบาทพฤติกรรมและวรรณของตัวละครต่อเหตุการณ์และเรื่องราวมากนายนี้เรื่อง

อย่างไรก็ตาม เมมาร์กาเร็ต มิตเชลล์ จะได้แสดงวรรณของเรื่องมากมายผ่านตัวละครหลากหลาย ในต่างสถานการณ์และต่างจังหวัดสถานที่ตลอดทั้งเรื่อง แต่ก็อาจจัดวรรณดังกล่าวออกได้เป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ วรรณต่อชีวิตและวรรณต่อสังคม วรรณต่อชีวิตจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ ค่านิยม ชนบธรรมเนียมประเพณี แนวปฏิบัติของกุลสตรี หรือผู้หญิงที่ดี เช่น วรรณต่อความเป็นผู้ชาย ผู้หญิง วรรณต่อการแต่งงานการตั้งครรภ์ และแนวปฏิบัติการคลอดลูกและการตั้งชื่อลูก ฯลฯ ส่วนวรรณต่อสังคม เป็นวรรณของ บุคคล ที่ขยายมุมมองให้มีกว้างออกไปจากชีวิตส่วนตัวของตัวละคร เช่น วรรณต่อความเป็นผู้ดี แนวปฏิบัติของการเป็นแขกราชและเจ้าของบ้าน

วรรณเกี่ยวกับความเชื่อและศรัทธาต่อศาสนา วรรณต่อการบักป้ายที่หลุมฝังศพรวม ทั้งวรรณต่อความรักษาติดและสงเคราะห์ฯลฯ

สุภาษิตสอนหญิง และ สมบัติผู้ดี ฉบับอเมริกัน

วรรณต่าง ๆ ที่จะได้กล่าวในรายละเอียดต่อ ๆ ไป แม้จะสะท้อนผ่านคำพูดและพฤติกรรมของตัวละครโดยเฉพาะตัวละครสำคัญ ฝ่ายหญิงอย่างสาวรีตต์ แต่ตามข้อเท็จจริงก็คือ วรรณของผู้เขียนนั้นเอง โดยผู้เขียนกำหนดให้ “โอลีน” แม่ของสาวรีตต์ และ “แม่มี” พี่เลี้ยงผัวคู่เป็น “ภรรยาอกเสียง” ของผู้เขียน ดังจะเห็นได้จากคำสอน คำตักเตือน คำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของลูกผู้หญิงและวัตรปฏิบัติของผู้ดี ที่เรียกว่า “สมบัติผู้ดี” ที่โอลีนและแม่มีต่อสาวรีตต์ และน้องสาวสองคนของเธอ จนผู้เขียน (บทความนี้) มีความรู้สึกวานวนイヤเรื่องนี้ส่วนคลายภรรยาธรรมเรื่อง “สุภาษิตสอนหญิง” และหนังสือ “สมบัติผู้ดี” ของไทย จึงอาจเรียกว่าเป็น “สุภาษิตสอนหญิง” และ “สมบัติผู้ดี” ฉบับอเมริกัน ได้ที่เดียว แม้ “สมบัติผู้ดี” ตามนัยนี้จะเป็นสมบัติผู้ดีสำหรับผู้หญิงมาก กว่าผู้ชาย เพราะโดยธรรมชาติผู้หญิงจะมีความเป็นผู้ดีมากกว่าผู้ชายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และประการสำคัญ สมบัติผู้ดีในที่นี้คือสมบัติผู้ดีของชาวภาคใต้โดยตรง มิใช่สมบัติผู้ดีของชาวอเมริกัน ทั้งหมดนั้นคือข้อสรุปประเด็นที่ไม่อ่าอิงเสียได้เลย ก็คือ วนนイヤเรื่อง “วินามลดอย” ถือเป็นวนนイヤ แนวเพมินสมที่ทรงคุณค่าเล่มหนึ่ง เป็นวนนイヤของผู้หญิงที่เขียนโดยผู้หญิง และเพื่อผู้หญิงโดยเฉพาะ





ทรงคนสารต่อชีวิตและสังคม

คำว่า “ทรงคนสาร” ในที่นี้คือ เนื้อหาที่เป็นการแสดงทรงคนของตัวละครสำคัญ ๆ ในนวนิยายเรื่องนี้ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตทั้งในชีวิตส่วนตัวของตัวละครเอง และทรงคนของตัวละครต่อเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละตัว โดยเฉพาะเหตุการณ์สำคัญอย่างสงครามกลางเมือง ที่ส่งผลลัพธ์ร้ายแรงยังความพินาศย่อยยับแก่ฝ่ายใต้ เป็นเหตุให้ความ

1.1 ทรงคนต่อการเป็นผู้หญิงและผู้ชาย การเป็นผู้หญิงและผู้ชายของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ มีการแสดงทรงคนของตัวละคร ดังนี้

1.1.1 ผู้ชายเหมือนสิงห์ ผู้หญิงเหมือนลูกหมู ถึงแม้จะได้ชื่อว่าเป็นคุณนายเจ้าของบ้าน เป็นผู้ดี มีฐานะดี แต่โอลี แม่ของสาวรัตต์ ก็ไม่มีความสะอาดสบายน่าทึ่ครา เขายังเห็นว่า ชีวิตจริงของมนุษย์ไม่มีความสะอาดสบายน่าไปทุกสิ่งทุกอย่าง โดยเฉพาะโลกของผู้หญิง เพราะโลกนี้เป็นโลกของผู้ชาย ผู้ชายเป็นเจ้าของทรัพย์



ถูก ความสำราญและความสมบูรณ์ของชีวิตแบบเก่า ๆ ของชาวภาคใต้ มีอันต้องอันตรธานไปกับพิษภัยของสงคราม เมื่อกันยายนี้ “วีман” ที่ล่องลอยไปกับสายลม อันเป็นชื่อของนวนิยายเรื่องนี้

ทรงคนสารในนวนิยายเรื่อง “วีمانลอย” จะนำเสนอเป็นสองหัวข้อใหญ่ ๆ คือ ทรงคนต่อชีวิตและทรงคนต่อสังคม

1. ทรงคนต่อชีวิต

ทรงคนต่อชีวิตมีรายละเอียดและตัวอย่างดังต่อไปนี้

สมบัติ ส่วนผู้หญิงเป็นผู้ดูแลจัดการ ถ้าผู้หญิงจัดการได้ดี มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ถือเป็นเกียรติมากของผู้ชาย ผู้ชายเหมือนสิงห์ ผู้หญิงเหมือนลูกหมูในอุ่นเมือง แต่พอผู้หญิงจะคลอดลูก แม้จะเจ็บปวดขนาดไหนก็ไม่มีสิทธิ์ร้องคราวนุกราก เพราะจะเป็นการรบกวนผู้ชาย ผู้ชายพูดจาโกรยาและดีมเหล้ามาเท่าไรก็ได้ ผู้หญิงมีหน้าที่ไม่ได้ยินเสียงของเขา แล้วประคองถังเหล้าเข้าไปนอนโดยไม่ได้ยิน ผู้ชายสามารถหยาดยาได้ นึกอย่างไรก็พูดไปอย่างนั้น แต่ผู้หญิงต้องเป็นคนใจดีสุภาพ และให้อภัยได้ทุกเวลา



เอเลนเห็นว่าหน้าที่สำคัญที่สุดของผู้หญิง ก็คือการแต่งงาน เครื่องแบบส่วนตัวอยู่เสมอ ว่า จะต้องสุภาพเรียบร้อย และสงบเสงี่ยม เนี่ยบ เวลาผู้ชายคุยกันจะต้องไม่ขัดจังหวะ ถึงแม้จะรู้เรื่องนั้นๆ มากกว่า ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงที่ประดับ เปรี้ยว โดยเฉพาะผู้หญิงชาวภาคใต้เมืองวิธีที่ จะผูกมัดจิตใจผู้ชาย เพราะผู้หญิงรู้ดีว่า ที่ได้ผู้ชาย ได้พับแต่ความพอยได้ ไม่มีคนขัดคอก ไม่มีใคร ทำให้เสื่อมเสียความสง่างามคุณ ที่นั่นก็เป็น สถานที่ที่มีความสุขของผู้หญิงด้วย และผู้ชายก็ จะตอบแทน ผู้หญิงด้วยความเคารพนับถือ แต่ เขายังไม่ให้ผู้หญิงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือการ ให้เกียรติว่าผู้หญิงเป็นคนฉลาด

ในขณะที่ความเป็นสุภาพบุรุษอยู่ที่จะ ต้องมีท่าทีไว้เชือคบุคคลของผู้หญิงเสมอ ไม่ว่า หล่อนจะไกหอกพกกลมเพียงใด ซึ่งกลยุทธ์เป็นภูมิของ “อัศวินวิชัย” ของชาวภาคใต้ คือต้องพูดลึกลับ ถูกต้อง และทำให้ผู้หญิงมีชีวิตที่สดใสมากขึ้น

7.1.2 ผู้หญิงกินจุจุไม่ได้แต่งงาน การ เป็นผู้หญิงที่ดีหรือเป็นลูกผู้ชาย ก่อนไปงานเลี้ยงใดๆ ต้องกินอาหารไว้ก่อน เพื่อจะได้มีไปกินมุมงาม ตะกละตะกลาม ผู้หญิงที่ได้รับการอบรมมาติดแล้ว จะรู้ธรรมเนียมข้อนี้ เมมมีผู้หญิงนิกร คนใช้เก่า แก้ผู้เลี้ยงเอเลนและลูกฯ ถึงกับตักเตือนส่วนตัว “... สุภาพ สตรีนั่น เขาเกินคนละนิดละหน่อยเหมือนกัน จะ ไปงานแล้วไปกินเอกสารฯ เนื้อนหมูไม่ได้”

แต่เมื่อส่วนตัวแล้ว ผู้หญิงเป็นแม่ เป็นสุภาพสตรีแต่กินมากเหมือนกัน แม่มีกิ๊บบอกว่าต้องรอให้แต่งงานเสียก่อนจะกินเท่าไรก็ได้ เพราะถือกันว่าผู้หญิงสาวๆ กินมากๆ จะไม่ได้ แต่งงานที่สำคัญเราจะบอกได้ว่าใครจะเป็นสุภาพ สตรีหรือไม่ ก็โดยคุณว่าหล่อนไม่กินอะไรบ้าง”

7.1.3 ผู้หญิงใส่เดรสต้องดัดจริตเป็น การ เป็นผู้หญิงใส่เดรสต้องรู้จักแสร้งทำอะไรที่ตรงกันข้าม

กับสิ่งที่ต้องการทำจริงๆ ในทรอคนะของส่วนตัว เลตต์ รู้สึกว่าคำณ์เหลือเกินที่ต้องทนทำอะไรที่เธอเห็น ว่าเป็น “อุตติมุสธรรม” อุญชานาตามปีตาชาติ อย่างจะทำอะไรตามใจชอบไม่ได้ อย่างกิน มากก็ต้องแกลงทำเป็นว่ากันนิดเดียว อย่างวิ่ง เต้นบังก์ต้องแกลงทำเป็นสงบเสงี่ยม อย่าง เต้นรำสองวันก็ไม่เหนื่อย แต่ต้องบอกรว่าเต้น วอลต์ชรอปเดียวก็จะเป็นลมแล้ว และยังต้อง แกลงพูดชมເօາใจผู้ชายไปๆ ที่ตลาดไม่ถึงครึ่ง ของเขต ต้องแกลงทำเป็นไม่รู้เรื่องอะไรเลย เพื่อ ผู้ชายจะได้มาเล่าอะไรต่ออะไรให้ฟังเรื่อยๆ เพื่อ ให้รู้สึกตัวว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ

แม่มีเตือนส่วนตัวว่า ผู้หญิงต้อง ตามใจผู้ชาย ผู้ชายต้องการอะไรก็ต้องตามใจ มีฉะนั้น จะต้องทนทุกข์ทรมานเป็น “คนค้าง” หรือสาหัสที่นัก ผู้ชายชอบผู้หญิงที่กินพีียงเล็ก น้อยไม่ฉลาด ผู้ชายจะไม่อยากแต่งงานกับผู้หญิง ที่เข้าสังสั�ว่าฉลาดกว่าเขา

ในขณะที่ส่วนตัวไม่เห็นพ้องกับแม่ และแม่มีเลย เครียดบ้านว่าผู้ชายที่ไม่พอจะ ติดกับ ผู้หญิงที่เสแสร้งขึ้นแล้ว แสร้งทำเป็นลม และแสร้งพูดເօາใจผู้ชายตะพีดตะพีอื้อ ผู้ชายคน นั้นก็ไม่มีค่าควรแก่การแต่งงาน

1.2 ทรอคนะต่อความเฉลี่ยวฉลาดของผู้ หญิง

มีการแสดงทรอคนะต่อความเฉลี่ยวฉลาด ของผู้หญิงในการนี้ด้วยอย่างต่อไปนี้

7.2.1 ผู้หญิงที่ฉลาดต้องแกลงไม่รู้ในสิ่ง ที่รู้ แฟรงก์ เค็นแนดีก์ชั้นเดียวกับผู้ชายทั่วไปที่ หัวใบรวม ไม่ชอบให้ผู้หญิงเฉลี่ยวฉลาดเกินผู้ชาย เมื่อแต่งงานกับส่วนตัวแล้ว เธอแสดงให้เข้า เห็นว่าเธอ มีสมองคิดคำนวนเรื่องต่างๆ ได้หลาย อย่าง โดยเฉพาะเรื่องการค้าและธุรกิจ เนื่องจาก ส่วนตัวแต่งงานกับแฟรงก์ก็เพื่อหวังเงินไปกอง



กู้รัฐบาลของ “ท้าว” คุณหาสน์หลังหิมา ที่ ลำบากหลังสังคม เออเห็นว่าแฟรงก์มีเงิน มี ร้านค้าและครัวมีกิจการโรงเรือนเลื่อย เพื่อทำรายได้ ให้มากขึ้น เพื่อสามารถให้เชื้อได้จ่ายภาษีที่ดิน และ “ท้าว” ในปีต่อ ๆ ไป และภายหลัง เมื่อแฟรงก์ไม่เห็นด้วย เขายังเป็นข้อและดำเนิน กิจการโรงเรือไปตามลำพัง

สภาร์เดตต์มีหัวในเชิงธุรกิจ คิดเลขได้ ไวโดยไม่ต้องใช้กระดาษทัดแบบแฟรงก์ แฟรงก์ ไม่ สถาใจใจเมื่อรู้ว่าสภาร์เดตต์เข้าใจเรื่องเศษส่วน และรู้เรื่องกิจการค้าซึ่งผู้หญิงไม่ควรรู้ และถ้าผู้ หญิงคนใดเคราะห์ร้ายพอที่จะรู้เรื่องที่ไม่ควรรู้ ก็ ควรจะแสร้งทำเป็นไม่รู้ แฟรงก์ไม่ค่อยกูฟูดเรื่อง กิจการงานกับสภาร์เดตต์ ผิดกับตอนก่อนแต่ง งาน เพราะตอนนั้นเขาคิดว่าเรอก็คงเหมือนผู้ หญิงทั่ว ๆ ไป ที่ไม่รู้เรื่องการงานของผู้ชาย เขา ต้องอดีบัญชีแจงให้เชือฟัง เพราะนั่นคือความพอก ใจและความภูมิใจของผู้ชาย เขาไม่พอใจเหมือน ผู้ชายทั่วไป ที่เห็นผู้หญิงเข้าไปบุ่งเกียวกับธุระ การงานซึ่งเป็นของผู้ชาย และพบว่า ผู้หญิงก็ มีสติปัญญาเหมือนผู้ชาย

1.2.2 ผู้หญิงเก่งนอกบ้าน สังคมมีแต่ จนินทา แฟรงก์ตกลใจมากเมื่อสภาร์เดตต์บอก ว่าเชื้อจะดำเนินงานโรงเรือยอง เข้ารู้ว่าในแอต แลนตาไม่มีผู้หญิงคนใดทำธุรกิจเลยแม้แต่คน เดียว แม้เขามีเคยได้ยินว่าผู้หญิงที่ไหนจะคิด ทำงานกัน เพราะถ้าหากมีความจำเป็นจริง ๆ ที่จะบังคับให้ผู้หญิงหารายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ มากทำกันภายในบ้าน เช่นที่ผู้หญิงในหลาย ๆ ครอบครัวทำอยู่ในขณะนั้น เป็นงานที่เหมาะสม กับผู้หญิง เช่น ทำขนม เคลือบถ้วยชา ทำการ ฝิมือ เย็บปักถักร้อย หรือสอนดนตรี การที่ผู้ หญิงจะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เสียง

ภัยนตรายในโลกของผู้ชาย แบ่งขั้นชิงดีชิงเด่นใน งานของผู้ชาย จะเป็นที่เหยียดหยามและชูบูชิบ นินทาของสังคม ผู้หญิงจะไม่ทำกัน โดย เนพาผู้หญิงที่ไม่จำเป็นต้องทำงานอะไร เพราะ มีสามีที่ร่าเรยพอจะให้ความสุข และประการ สำคัญไม่มีผู้ชายคนไหนนิยมชมชอบภารยาที่ ทำงานของผู้ชายสำเร็จ เพราะภารยาทำผิด “ลักษณะเพศ” ผู้หญิงควรต้องเอาใจใส่ในบ้าน เรื่องและครอบครัวของตน และต้องไม่ไปเที่ยว ทำงานของผู้ชายเป็นอันขาด

แต่เมื่อแฟรงก์จะรู้ภัยหลังว่า สภาร์เดตต์ หลอกให้เขาแต่งงานด้วยวัสดุปละงค์อะไร และ กำลังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างอึงคะนึง เขาก็ถูกอยู่ในสภาพล dein ไม่เข้าคายไม่ออก เพราะ เขายังคิดว่าผู้ชาย จะไปเที่ยวพูดไม่ได้ ว่า ตัวเองตกหลุมลงของผู้หญิง และผู้ชายที่เป็น สุภาพบุรุษจะโน่นหนาไม่ได้ว่าภารยาของเขาวาง กับดักเข้า เพราะสภาร์เดตต์เป็นภารยาของเขา แล้ว และสามีที่ดีต้องซื้อสัตย์ต่อภารยาเสมอ ข้อ นี้จัดเป็นความดีของแฟรงก์

1.3 ทรงชนะต่อการรับของกำนัลจาก ผู้ชาย

ในเรื่องการที่ผู้หญิงจะรับของกำนัลได้ จากรู้สัยนั้น ผู้หญิงที่ดีจะรับของจากผู้ชายได้ เนพาขัมหรือดอกไม้เท่านั้น หรือไม่ก็เป็น ของจำพวกหนังสือกวีนิพนธ์ สมุดรูปภาพและ น้ำหอมของเด็ก ๆ สุภาพสตรีไม่ควรรับของ ราคาแพง ๆ จากใคร ๆ แม้จากคุณมั่นก็ไม่ได้ ยังเป็นเครื่องเพชรพลอย เครื่องประดับ ที่

“

คนที่เหมือน

กันเท่านั้นแหละจึง

จะแต่เป็นและอยู่

ด้วยกันเป็นสุขได้

”

ผู้คนสามารถเห็นได้เด่นชัด แม้แต่ถุงมือและ ผ้าเช็ดหน้าก็รับไม่ได้ เพราะถ้าขึ้นรับของจำพวกนี้ ผู้ชายจะรู้ว่าผู้หญิงไม่ใช่สุภาพสตรี และจะพยายามลวนลามเรือได้

สภาร์เตต์นิเกถึงคำสั่งสอนของแม่ เมื่อ เรตต์นำหัวใจไปสูบราคา 200 ดอลลาร์ ทำ ด้วยแพรเน็ตเซียวกะ ชิบบ์ดี้แพรบานา ๆ สีมรกตอ่อน ๆ มีขันนกกระจากเทศสีเขียวปัก อยู่ริมหัวใจ ตามธรรมเนียมประเพณีแล้ว แม่ หัวใจใบนั้นจะเป็นที่ถูกอกถูกใจและน่าคลั่งโคลั่ง เพียงใด สภาร์เตต์ก็ไม่ควรสวมใส่ เพราะอยู่ ในระหว่างการไว้ทุกข์ให้สามี แต่เพราะความ พุ่งเพ้อเห่อเพิ่มมีอำนาจเหนือความกลัวภัยติดิน นินทาจากญาติมิตรและโครง เธอยอมตามใจ กิเลสของตนเอง และยอมตามความต้องการ ของเรตต์ ที่บอกว่าต้องการทำให้สภาร์เตต์ ออกจากเขี้ยวให้ได้ภายในสองเดือน

1.4 ทรรศนะต่อการแต่งงาน

มีการแสดงทรรศนะต่อการแต่งงานของ ตัวละครหลายตัว ดังนี้

เจอรัลล์ โอไฮรา พ่อของสภาร์เตต์ ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแต่งงานของชายหญิง ไว้ดอนหนึ่งว่า "...คนที่เหมือนกันเท่านั้นแหละ จึงจะแต่งงานและอยู่ด้วยกันเป็นสุขได้" แต่ สภาร์เตต์คิดค้านความเห็นข้อนี้ เพราะเห็นแม่ ก็มีความสุขดี ทั้งๆ ที่พอกับแม่ไม่เหมือนกัน เลยกแม้แต่น้อย สภาร์เตต์ตั้งใจว่าถ้าได้แต่งงาน กับแอชลีย์ จะเปลี่ยนเขาให้เป็นคนละคนเลยที เดียว แต่เจอรัลล์เห็นว่าลูกสาวยังรักผู้ชายน้อย เกินไปโดยไม่ต้องพูดถึงแอชลีย์ ซึ่งอยู่ในครอบครอง ที่หัวอนุรักษ์นิยมที่สุด

“...ถึงผู้ชายไหน ๆ ก็เหมือนกัน ไม่มีเมีย คนไหนหรอกที่จะเปลี่ยนใจผ้าได้เลยแม้แต่นิดเดียว และยังจะไปเปลี่ยนพากวิล์ก ไอย...มันยิ่ง

เสียกว่าเปลี่ยนคลองพระองค์พระเจ้าอีก ลูก เอ๊ย...”

เจอรัลล์เห็นว่าสำหรับผู้หญิงแล้ว รักมาที่ หลังแต่งงาน การแต่งงานที่ดีที่สุด คือเลือกแต่ง กับคนที่พ่อแม่เลือกให้เท่านั้น โดยยกตัวอย่าง ครอบครุลวิล์กที่นำภาควัฒนธรรมชั้นลูก ชั่ว Hasan ก็ เพราะได้แต่งงานกับคนที่เหมือนฯ กัน แต่งกับญาติที่ครอบครัวพ่อแม่ยกให้แต่ง ทั้งๆ ที่เจอรัลล์เองซึ่งเป็นคนมุทะลุ หัวหาญ เลือด ร้อน หยาบคาย แต่งงานกับเอลิซาซึ่งเป็นผู้หญิง อยู่หัว Hasan เยือกเย็นในความรู้สึกของสภาร์เตต์ เห็นว่า คงไม่มีคู่แต่งงานใดที่สามีภรรยาจะแตก ต่างกันมาก ทั้งในทางวงศ์สกุล การศึกษาอบรม และนิสัยใจคอ

ในขณะที่ผู้หญิงบางคนอย่างมิสซิลทัลตัน เห็นว่า การแต่งงานกันในวงศ์ญาติเป็นสิ่งไม่ดี ญาติพี่น้องแต่งงานกันเองไม่ได้ แม้นห่างกันถึงสองชั้นก็ยังแต่งไม่ได้ เพราะทำให้เชื้ออ่อน ผิด กับการผสมพันธุ์ม้า จะเอาพิผสมกับน้อง เอา พ่อผสมกับลูก กลับจะได้พันธุ์ขึ้น

มิสซิลทัลตันยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจน จากกรณีของครอบครุลวิล์ก ที่ต้องเลิกแต่งงานกัน เองมานาน พากลุกหลานแสดงผลให้เห็นความ อยู่ด้วยกันไม่เป็นตัวของตัวเอง เมื่อตอนไม่มี ชีวิตจิตใจ ครอบครัวนี้ต้องการเลือดใหม่ผสม ซึ่งต้องเป็นเลือดแข็งแรงและบริสุทธิ์

สำหรับทรรศนะของแอชลีย์เห็นว่า คน ที่มีอะไรแตกต่างกันมากมาย ความรักเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ชีวิตคู่มีความสุขได้ เพราะ

คนที่แตกต่างกันจะชอบอะไรไม่เหมือนกัน เมื่อแต่งงานกันแล้ว และต่างต้องการอะไรต่อเมื่อจากออกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถให้ได้ทั้งหมด ทั้งคู่ก็ต้องมีความหวังและขอขึ้น เช่น ในการณ์ของเขากับสภาร์เลตต์มีอะไรแตกต่างกันมาก ในขณะที่เมลานีมีอะไรเหมือนกับเขามาก เขายังเห็นว่า “ชีวิตวิวาห์จะเป็นสุขไม่ได้ หากต้องแต่งงานมีความแตกต่างกันมาก”

1.5 ทรรศนะต่อการตั้งครรภ์และการปฏิบัติของผู้ชายต่อผู้หญิงที่ตั้งครรภ์

เป็นธรรมเนียมของผู้ชายอย่างหนึ่งว่า สุภาพบุรุษควรมีความกระตือรือยเวลาเห็นผู้หญิงตั้งครรภ์ จะต้องไม่จ้องมองดูท้องของผู้หญิง ตรงๆ แต่อาจเอนมาดูเลืองมองได้โดยมิให้เหอรู้ตัว ในทรรศนะของเรตต์ บัตเลอร์ ขณะที่เข้าไปหาสภาร์เลตต์ เมื่อเชอกำลังตั้งครรภ์ที่เกิดจากแฟรงก์ แต่เชอพยาบาลปิดบังขาด้วยความคาย จนเข้าจับได้ว่าเชอกำลังตั้งครรภ์จากการสังเกตของเข้าทั้งการดูทางร่างกาย และสภาร์เลตต์อาเจียน เพราะแพ้ท้อง

ในขณะที่เข้าเป็นผู้ชาย เรตต์กลับเห็นว่า การทำเช่นนี้ไม่เหตุผลเอาเสียเลย เขาเบริร์บเทียบกับชายอุรุป ซึ่งมีเหตุผลในเรื่องนี้กว่า เมริกัน เพราะชายอุรุปให้เกียรติและชื่นชมผู้หญิงที่กำลังจะเป็นแม่คน เขายังเห็นว่าเป็นการสมเหตุสมผลดีกว่าการทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น และผู้หญิงเองก็ควรภูมิใจที่กำลังจะเป็นแม่คนดีกว่าจะพยายามปิดบังหรือแอบซ่อนตัวอยู่แต่ในห้องเวลาตั้งครรภ์ เมลอนไปทำผิดอะไรมา

1.6 ทรรศนะต่อการคลอดลูกและการตั้งชื่อลูก

สภาร์เลตต์แต่งงานกับชาร์ลส์ แมมิลตัน และเป็นม่าย เมื่อชาร์ลส์ซึ่งไปส่งความเสียชีวิตด้วยไฟป่าและนิวมโคเนีย หลังจากแต่งงานได้เพียงสองเดือน

สภาร์เลตต์คลอดลูกชายอย่างง่ายดาย และเป็นปกติในวันนั้น จนแม่มายหูงูนิกร หัวหน้าทักษะญี่ปุ่นที่เมืองไพร์เกินไป เพราะสุภาพสตรีที่แท้จริงควรต้องคลอดลูกยาก ควรต้องเจ็บท้องให้นาน และเมื่อคลอดแล้วก็ควรจะฟื้นคืนเป็นปกติในเวลาที่ไม่ควรคาดไว้เกินไป เพราะจะกลับเป็นสิ่งน่าอย่าง สำหรับสุภาพสตรีที่คลอดง่ายและฟื้นตัวง่าย

ลูกชายของสภาร์เลตต์ ได้ชื่อว่า “เวค แมมปีตัน แมมิลตัน” เวค แมมปีตัน เป็นชื่อแม่กับผู้บังคับบัญชาของชาร์ลส์ เพราะในสมัยนั้นมีธรรมเนียมที่ต้องชื่อลูกชายตามชื่อผู้บังคับบัญชาของพ่อ ส่วนลูกสาวนิยมตั้งชื่อตามยาย เช่น ลูกสาวของสภาร์เลตต์ที่เกิดจากแฟรงก์ เค็นเนดี้ สามีคนที่สองชื่อ “โอลล่า ลอร์น่า” ชื่อ “โอลล่า” ตั้งตามเอลленพูเป็นยาย ส่วน “ลอร์น่า” เป็นชื่อที่นิยมกันในสมัยนั้น เช่นเดียวกับที่นิยมตั้งชื่อลูกชายตามชื่อแม่ทัพฝ่ายใต้ คือ “ไวเบิร์ต อ. ลี.” และ “ลิไนวูล แจ็กสัน” ขณะที่เรียกลูกของนิกรว่า “อับราฮัม ลินคอล์น” ประธานาธิบดีของชาวอเมริกันฝ่ายเหนือในขณะนั้น



“

แม่น้ำยนต์นฤก
นินทาว่าร้ายเหลือเกิน
คนเป็นม่ายต้องระวัง
กิริยาเป็นสองเท่าทวีคุณ
ของพากที่แต่งงานแล้ว

”

1.7 ทรงคนต่อการมีลูกชายลูกสาว

ในทรงคนของเมลานีเห็นว่าผู้หญิงรักและ
อยากรักลูกสาวลูกชายเท่าๆ กัน แต่สำหรับผู้ชาย
บางประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชายประเพณี
ເຄາແຕ່ຈີຕົວເອງอย่างເຮັດວຽກ ບັດເລອວ໌ ຄວາຈະ
ต้องการลูกชายมากกว่า แต่ลูกของเขากับສາກົນເລັດຕິ
ກລັບປິບປຸງສາວ ທີ່ນໍາເປັນການເສີຍຫຳນໍາຄວາມ
ເປັນລູກຜູ້ชายຂອງເຂົາ ດັ່ງເປັນເຮືອ ເຮືອນດີຕາຍ
ທີ່ກຳລົມມາກວ່າຈະຄລອດລູກຄນຫຼັບປີທີ່ເປັນຜູ້หญິງ
ໃຫ້ເຂົາ

ແຕ່เมلانีຄັດພິດຄັນນັດ ເພຣະແມນມີຜູ້
ເລື່ອງລູກສາວຕະຫຼາດຂອງເອລັນມາສາມໜ້າຂອງມູນ
ແລ້ວ ອື່ອ ເອລັນ ສກາຮເລັດຕິ ແລະ ລູກສາວຂອງ
ສກາຮເລັດຕິຢືນຢັນໂດຍອ້າງຄຳພຸດຊອງເຮັດວຽກວ່າ ເຂົາ
ອີຍາກໄດ້ລູກສາວ ເພຣະເຫັນວ່າລູກຍ້ານຳຈຳນຸ່າ
ຄອຍກວນໃຈນີ້ຈັກຫຼຸດຈັກຫຍ່ອນ ເຕັກຜູ້ໝູງນໍາ
ຮັກກວ່າ ເຕັກຜູ້ໝູງນໍາເປັນປະໂຍ່ນແລ້ຍ ໂດຍຍັກ
ຕົວເຂົາເອງເປັນຕົວອ່າຍ່າ

ຕ່ອມາຮັດຕິກີດແສດງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນວ່າ ເຂົາ
ຮັກລູກສາວ “ນອນນີ້” ຂອງເຂົາເພີ່ມໄດ້ ແຕ່ເຂົາ
ຕາມໄຈແລະໃຫ້ຫ້າຍລູກສາວຈານເສີຍນີ້ສັຍ ຈນລູກສາວ
ເອາແຕ່ຈີ ເປັນຄວາມໜັງໃຫລຄັ້ງໄຄລ້າມາກວ່າ
ຄວາມຮັກທີ່ແກ່ຈົງໂດຍເຂົາໄມ້ຮູ້ຕົວ ລູກຕິດເຂົາໂດຍ
ໄມ້ສັນໃຈຄນອື່ນ ແມ່ແຕ່ສກາຮເລັດຕິຜູ້ເປັນແມ່ ແລ້ວ
ໃນທີ່ສຸດລູກສາວກົດຍາຍຈາກໄປເພຣະອຸບັດເຫຼຸດ ຈາກ
ທີ່ເຮັດຕິຍອມໃຫ້ແມ່ໜູ້ນ້ອຍຂຶ້ນໜ້າຂ້າມຮັກທີ່ສູງເກີນໄປ
ຕ້ວຍອາຍຸເພີ່ມສິ້ງວັບ

1.8 ทรงคนต่อการหย่าร้าง

การหย่าร้างເປັນສິ່ງທີ່ອໍານວຍທີ່ສັ່ນຄົມແລະ
ສາສານາໄມ່ຍ່ອມຮັບ ໂດຍເພົ່າຜູ້ຄວ່າງສາດນາຈະ
ໄມ່ຍ່ອມໃຫ້ລູກໜານແຕ່ງຈານກັບຜູ້ໝູງທີ່ຍ່າງວຽກ
ເປັນອັນຂາດ ດັກທີ່ຍ່າງຮັກຈຶ່ງເປັນທີ່ຮັກເກີຍຈາກ
ສາສານາແລະສັ່ນຄົມ ຂາດໄມ່ມີບ້ານໃຫນເປີປະຕູ
ຮັບຄົນປະເທດນີ້ ສກາຮເລັດຕິເຄຍືນິກັ້ນເລັ່ນໆ ວ່າ
ຄົ້າແອ້າເລີຍຈະຍ່າມເລັນໆ ເຮືອຈະຍ່ອມແຕ່ງຈານກັບ

ເຂົາໂດຍໄມ່ແຄ່ງສາສານ ແມ່ພ່ອແມ່ຈະເປັນຄາທອລິກ
ທີ່ເຄື່ອງຄວັດເພີ່ມໄດ້ກີດຕາມ

1.9 ทรงคนต่อการเป็นแม่ม่าย

ການເປັນແມ່ມ້າຍມີແນວປົງປັດເປັນຫຮຽມ
ເນື່ອມຈຳທີ່ອໍານວຍຕົວ ຮະມັດຮະວັງກີຣີຍາການ
ສກາຮເລັດຕິເປັນມ້າຍຫລັງຈາກແຕ່ງຈານເພີ່ມສອງເຕືອນ
ທຳໃຫ້ເຮືອທີ່ອໍານວຍຕົວໃຫ້ສົມກັບເປັນແມ່ມ້າຍ ຈະ
ທຳວ່າສຸກສານນີ້ເຮັດວຽກ ໃນເຮືອນສາວ ທີ່ໄມ້ໄດ້ ຈະ
ທີ່ອໍານວຍຕົວໃຫ້ສົມກັບເປັນແມ່ມ້າຍ ໃນເຮືອນສາວ
ຜູ້ເປັນແມ່ຄອຍຕືອນເຮືອ ເມື່ອເຫັນສກາຮເລັດຕິເລັ່ນ
ແກ່ງ່ງົງ້າແລະຫວ່າເວເສີຍດັ່ງກັບນາຍທຫາຮ່ານ່ຳ
ຄົນນີ້ ເອລັນບອກວ່າ “ແມ່ມ້າຍນັ້ນຖືກນິນທາວ່າ
ຮ້າຍແລ້ວເກີນ ດັກເປັນມ້າຍທີ່ອໍານວຍກີຣີຍາເປັນ
ສອງເທົ່າທວີ່ມີຄວາມຮັບຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນແມ່ມ້າຍ ພະເຈົ້າເທົ່ານີ້ທີ່ຈະຫຼູ
ວ່າຄົນທີ່ແຕ່ງຈານແລ້ວໄມ່ສຸກແລ້ຍ ແລະຄົນເປັນມ້າຍ
ກີທີ່ເກັບຕາຍໄປແລ້ວເຮັດວຽກກັນ

ສິ່ງທີ່ແມ່ມ້າຍຈະທີ່ອໍານວຍກີກົດຕິມີດັ່ງນີ້

1. ຕ້ອງແຕ່ງສືດຳນໍາເກລືອດ ຈະເຄາສີຕ່າງໆ
ໄປແໜ່ນໃໝ່ຮົວໃຈວ່າໄມ້ໄດ້
2. ຖຸກທ້າມປະດັບດອກໄມ້ ອີບັນລູກໄມ້
ແມ່ແຕ່ເພື່ອພລອຍ ຕິດໄດ້ເອົາເນົາມົກລັດ ພລອຍ
ດຳ ແລະສາຍສ້ອຍທຳຈາກຜົມຂອງຜູ້ຕາຍ
3. ມີຜັກລຸມໜ້າສີດຳຍາຈຸດໜ້າເຂົາ ພັດ
ຈາກສາມປິ່ງໃນໄປຈົງຕັດໃຫ້ບ່າໄດ້
4. ໄນມີຄູ່ເຮົາເວົ້າສົມກັບເປັນແມ່ມ້າຍ
ເສີຍດັ່ງ ແນຈະຍື່ມກີທີ່ອໍານວຍເກີນ ທີ່

“...พระเจ้าสร้างผู้หญิงมาให้เป็นสัตว์เชื่อง ๆ ที่ตื่นกลัวและคงจะมีอะไรผิดปกติมุขย์อยู่ในตัวผู้หญิงที่ไม่รู้จักกลัวเป็นแน่...สภาร์เลตต์พยายามกลัวอะไรไว้สักอย่างหนึ่ง เมื่อฉันกับว่าเราต้องมีอะไรไว้สักอย่างหนึ่งไว้สำหรับรัก”

5. จะแสดงว่าสนใจผู้ชายคนใดมิได้เป็นอันขาด ถ้าหากมีผู้ชายคนเดามานใจ จะต้องขอจดความสนใจนั้น ด้วยการแสดงความรักความนับถือสามีที่awayคนมีไปแล้วให้ยัง ๆ ขึ้นไป

1.10 วรรณะต่อการไว้ทุกข์

เมื่อเรตต์ บัตเตอร์พับลิการ์เลตต์ในช่วงไว้ทุกข์ เขายืนว่าการไว้ทุกข์โดยให้ผู้หญิงอยู่ในชุดดำลดดีดชีวิตและห้ามขาด มิให้สนุกสนานตามธรรมชาติของมนุษย์บุคุณ เป็นวิธีปฏิบัติที่ป้าเดือนเท่า ๆ กับพิธีศีรีของอินเดีย พิธีศีรีเป็นพิธีที่ภรรยาต้องเผาตัวตายตามสามี มีฉะนั้นจะไม่มีคุณคบค้า และถูกตัดчинนิบทาจากผู้หญิงดี ๆ ที่แต่งงานแล้ว ว่าทำตัวไม่สมกับเป็นสุภาพสตรีที่อบรมมาดีแล้ว

ในความเห็นส่วนตัวของเรตต์ บัตเตอร์เห็นว่าการเผาตัวของอินเดียมีความกรุณาปวนมากกว่าลัทธิผังแม่ Mayer ทั้งเป็นของชาวภาคใต้อเมริกัน

1.11 วรรณะต่อการรู้จักกลัว

สภาร์เลตต์ขึ้นมาไปเยี่ยมตระกูลฟอนเตน ซึ่งเคยเป็นเพื่อนบ้านกันมาก่อน เขายื่นเรื่องการเห็นภัยลงครามที่แอตแลนตา ตลอดจนการกลับไปถึง “ทารา” อย่างปลอดภัย แต่ก็ต้องพบกับความสูญเสียแม่ และพ่อสติพันเพื่อนจากการตายของแม่ เขายื่นผ่านสภาพภารณ์และสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตมากมายหลายรายการ ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์เมลานีจะคลอดลูก ขณะแอตแลนตาถูกโจมตีอย่างหนัก การหนีภัยในตอนกลางคืน การเห็นผู้คนล้มตายเกลื่อนถนน ความหิวโหย ความหวาดกลัวเกือบสิ้นสติ และการถูกเรตต์ทึ้งกลางทางบ่ออย-

ให้เลือขับรถม้า พามาเลานีและลูกกลับ “ทารา” คุณย่าฟอนเตนบอกสภาร์เลตต์ด้วยความเมตตาว่าผู้หญิงเมื่อได้พบสิ่งเหลวร้ายที่สุดในชีวิตมาแล้ว หลังจากนั้นก็จะไม่รู้สึกกลัวอะไรจริงจังอีกต่อไปแล้ว แต่ก็ไม่เป็นการตีที่ผู้หญิงจะไม่รู้สึกกลัวอะไรเสียบ้าง หญิงชราบอกสภาร์เลตต์ต่อไปว่า “...พระเจ้าสร้างผู้หญิงมาให้เป็นสัตว์เชื่อง ๆ ที่ตื่นกลัว และคงจะมีอะไรผิดปกติมุขย์อยู่ในตัวผู้หญิงที่ไม่รู้จักกลัวเป็นแน่...สภาร์เลตต์พยายามกลัวอะไรไว้สักอย่างหนึ่ง เมื่อฉันกับว่าเราต้องมีอะไรไว้สักอย่างหนึ่งไว้สำหรับรัก”¹⁰

2. วรรณะต่อสังคม

วรรณะของตัวละครที่มีต่อสังคมมีหลากหลาย เช่นเดียวกับวรรณะที่มีต่อชีวิต เป็นวรรณะเกี่ยวกับการถือปฏิบัติต่อบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งเป็นมาตรฐานทางสังคม ตลอดจนวรรณะต่อประเทศชาติบ้านเมือง วรรณะต่อสังคมอาจจำแนกรายละเอียดได้ดังนี้

2.1 วรรณะต่อการเป็นผู้ดี

ชาวภาคใต้มีความหยิ่งผยองและภาคภูมิใจในความเป็นผู้ดีของตน ที่เกิดจากการอบรม บ่มเพาะระเบียบแบบแผนอันดีงาม โดยวัดความเป็นผู้ดีจากการประพฤติปฏิบัติตามจริยธรรมและกฎเกณฑ์ของสังคมอย่างเคร่งครัด ในขณะเดียวกัน ก็พากันเยาะหยันเหยียดหมายพากทางเหนือว่า เป็นผู้ดีจนมีปลอม เพราะพาก ฝ่ายเหนือกล้ายเป็นผู้ดีขึ้นมาได้ เพราะอำนาจเงิน

ก่อนเกิดสังคಹามกลางเมือง สภาร์เลตต์ยังไม่มีความรู้สึกอะไร เพราะไม่ได้พบกับความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัส เขายื่นผู้เป็นแม่และแม่มีผู้เลี้ยงดูเขามา พยายามพ่อสอน



อบรมความเป็นผู้ดีและความเป็นสุภาพสตรีให้แก่เชื่อมโยงตลอด เนื้อดิรับความสุข สะดวกสบายทุกอย่าง ไม่เดือดร้อนเรื่องที่อยู่อาศัย อาหารการกิน ความสนุกสนานบันเทิงใจ เพราะแวดล้อมไปด้วยข้าราชการและเพื่อนพ้องญาติมิตร

แต่เมื่อเกิดสังคมรุ่น สการ์เดตต์ต้องพบกับความสูญเสียหลายลิ่งหลายอย่าง ตั้งแต่สามีสภាពบ้านแตกศาสนาคริสต์ โดยเฉพาะต้องผจญภัยความอดอยากหิวโหย ความขาดแคลนเครื่องนุ่งห่ม ข้าวของ เครื่องใช้ เพราะถูกปล้นสะดมและถูกทำลายอย่างบ้าด้วยฝีมือของพวกทหารผ้ายเนื้อผ้ายัง ทำให้สการ์เดตต์เห็นด้วยกับทรรศนะที่ว่า คนเราต้องมีเงินจึงจะเป็นผู้ดีได้ ซึ่งเป็นทรรศนะที่ตรงกันข้ามกับของເອລີນผู้เป็นแม่ เพราะເອລີນแม่จะเคยยากจนข้นแค้นเพียงไร เธอก็ไม่เคยรู้สึกอับอายขายหน้าใน

ความยากจน แต่สกัดตัวกลับขยันหน้า เพราะ
เชื่อว่า และรู้สึกดีต่ออิญน้อยหน้า เพราะต้อง^{จะ}
ลดตัวลงไปทำงานหนักเยี่ยงทาส

เพราความกลัวและเข็ข่ายดตอความ
ยากจนนี้เอง ทำให้สการ์เลตต์ดงปณิธานว่า เธอ
จะไม่ยอมยากจนอีกไปจนวนตาย เธอจะไม่นั่ง
รอปาภินาริยให้ม้าช่วยเธอ เธอจะตองพยายาม
ตอสู้และเอาชนะใจให้จงได้ เธอจะตองขวน
ขวยทุกวิถีทางเพื่อหาเงินมาให้ได้ และเพรา
เพื่อเงินตัวเดียวนี้เองที่ผลักดันให้เธอทางแต่ง
งานกับแฟรงก์ เคนเนดี้ และเมื่อแฟรงก์ตาย ก
หันไปแต่งกับเรตต์ บัตเตอร์ ทั้งๆ ที่ไม่ไดร์ก
ผู้ชายทั้งสองคนนี้ในตอนแรกเลย เพราผู้ชายที่
เธอรักแล้วขาดหัวใจแต่งงานด้วยมีเพียงคนเดียว
คือ แอชเลย์ วิลก์ ซึ่งไปแต่งงานกับเมลานี แต่
เธอรักเรตต์ เมื่อพบว่าเรตต์กำลังจะจากเธอไป
หลังจากสูญเสียลูกสาวของทั้งคู่แล้ว





2.2 ทรงคนต่อความเป็นแขกและเจ้าของบ้านของชาวใต้

ชาวใต้ของสหรัฐอเมริกา มีธรรมเนียมอย่างหนึ่งว่า ถ้าเดินทางไปเยี่ยมเยียนใครก็ตาม เป็นสิบ ๆ ไม้ลี้ มักจะพักค้างนานเป็นเดือน ๆ หรืออย่างน้อยก็หนึ่งเดือน ชาวใต้จะเป็นแขกที่กระตือรือร้น ไปแบะบ้านใครก็มักจะพักเป็นเวลานาน ๆ ในขณะที่เจ้าของบ้านก็จะรับรองแขกด้วยความเต็มใจ จึงเป็นเรื่องปกติที่พากญาติ ๆ ซึ่งเดินทางไปร่วมชุมนุมในเทศกาลคริสต์มาสแล้ว ยังคงค้างอยู่ที่บ้านญาติพี่น้องจนถึงเทศกาลปีใหม่หรือหลังจากนั้น จนมีกำลังลาบ่อย ๆ ว่า มีคู่แต่งงานใหม่ ๆ เดินทางไปอันนีมูน และไปพักที่บ้านญาติ จนคลอดลูกคนที่สองก็มี และก็มีมากเช่นกัน ที่ลุงป้าน้าօอาจะไปกินอาหารเย็นในวันอาทิตย์ แล้วค้างอยู่ในบ้านจนหลายปีฝ่านไป จึงนอนในหีบพอออกจากบ้าน

แต่ถึงจะมีภาระรับรองแขกเนินนานเพียงใด ก็ไม่เป็นปัญหาของพากชาวใต้ เพราะมีบ้านช่องใหญ่โต มีข้าวสาลีวราครายรับใช้มากมาย รวมทั้งอาหารการกินก็อุดมสมบูรณ์มีพียงพอที่จะสำรองไว้เลี้ยงแขกจำนวนมากมายเป็นเวลานาน ๆ ได้ การเดินทางเยี่ยมเยียนกันจึงเป็นเรื่องน่าสนใจ

พฤติกรรมปกติของชาวใต้ เยี่ยมกันเป็นประจำทุกเพศทุกวัย ทั้งคู่แต่งงานใหม่ คนตั้งครรภ์ใหม่ ๆ คนรักกัน คุณพิการ หญิงสาวที่พ่อแม่พาหนีคู่รักที่ไม่เหมาะสม หญิงสาวที่ยังหาคู่รองไม่ได้ออกไปพักบ้านญาติอาจได้รับคำแนะนำนำนับเนื้อคู่กันมี

อย่างไรก็ตาม ขนบทธรรมเนียมและค่านิยมข้างต้นดำเนินไปในยุคก่อนสงคราม ครั้น สงครามสิ้นสุดลง ด้วยขนบทธรรมเนียมและประเพณีเก่าที่ว่าเจ้าของบ้านจะต้องเลี้ยงดูแขกไม่ว่าผู้มาพักจะเป็นใคร ไฟร์หรือผู้ดี ทำให้เกิดปัญหาและความงุ่นยากรักษaje้าของบ้านเป็นอย่างยิ่ง เพราะบรรดาทหารที่กลับจากสงคราม เมื่อเดินทางผ่าน “ท่าวา” จะถือวิสาสะเข้าไปพักอาศัย มีทั้งพากที่มาเป็นหมู่ เป็นคู่ ๆ และมาเดี่ยว แต่ละคนพกพาความอดอยาง หิวโหย และความเหนื่อยล้ำหนักหนั่น

เมื่อเหตุการณ์เข่นนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ ศกร์ลดต์ กนิษสาปแข็งประเพณีเก่าแก่ของชาวใต้ ที่กล้ายาเป็นหอกแหลมทิ่มแทงเชือ ทั้งนี้ เพราะเวลาแห่งความฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือยในการลอดดีตได้ผ่านพ้นไปแล้ว ในขณะที่คนอื่น ๆ ภายในบ้าน และพวกราษฎรที่มาพักไม่รู้สึกอะไร เชื่อต้องเดินทาง





ไปไกล ๆ เพื่อหาซื้ออาหาร กว่าจะได้มาก็ แสนยาก มีความจำเป็นอีกที่เอกสารต้องลำบาก ลำบันเพียงเพื่อรักษาธรรมเนียมเก่า ๆ สมควร ก็สั่นสุดลงไปแล้ว ทหารก็มิได้เป็นรัชคอยป้อม กันอันตรายอะไรให้เรืออืกแล้ว เครื่องให้จัด อาหารแก่พวกราษฎรแต่น้อยพอประทังชีวิตเท่านั้น เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่ความเป็นเจ้าของบ้านผู้อ้าง อารอบและหน้าใหม่ใจดี ถึงไหนถึงกันได้ล่อง ลอยไปจากความคิดและวิถีปฏิบัติของชาวภาค ใต้เสียแล้ว เนื่องเพราภัยของสังคมโดยแท้

2.3 ทรรศนะต่อหุ่นยนต์สีเงิน

เป็นปรากฏการณ์ที่เหมือนกันทุกหนทุกแห่งในโลก ในการที่หุ่นยนต์สีเงินจะถูกดูหมิ่น เหี้ยดหมายและรังเกียจจากสังคม ในนานาประเทศ เรื่อง “วีมนอลอย” ก็เช่นเดียวกัน มีเหตุการณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการรังเกียจเหี้ยดหมายหุ่นยนต์สีเงินอย่างรุนแรง ตอนที่สภารัฐเต็ปอยู่ที่ เมืองแอตแลนตา มีหุ่นยนต์สีเงินที่มีชื่อเสียงโด่งดัง คนหนึ่งชื่อ “เบลล์ วัตลิง” เป็นสาวผมแดง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีสดขาดทันสมัย ซึ่งภายหลัง มีความลับพันธ์สนิทสนม ถึงขั้นเป็น “ชาบะจำ” ของเรตต์ บัตเลอร์ เมฆาจະได้แต่งงานกับสภารัฐเต็ป แล้ว

เบลล์ วัตลิงได้มอบเงินหรือเงินหุ่นยนต์สีเงินให้ผู้ชายคนหนึ่ง

หน้าให้เมลานี แจ้งความจำนำงว่าขอร่วมช่วยชาติ ด้วยการสมบทุนเป็นค่าใช้จ่ายช่วยทหารที่บาดเจ็บจากสงครามกลางเมือง ซึ่งรับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล การหยุดพูดคุยและยอมรับห่อเงินหรือเงินจากเบลล์ วัตลิง ทำให้เมลานีผู้ยึดมั่นในความบริสุทธิ์ผุดผ่องของทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นทุกที่เป็นรักown จนถึงขั้นฟูมฟายน้ำตาด้วยความรู้สึกผิดในตัวเองกับสภารัฐเต็ป ว่าถ้าใครรู้เข้าโดยเฉพาะญาติสนิท จะต้องอับอายขายหน้าไปทั่วเมือง เธอไม่สามารถใจดีใจดีวิ่งหนีหุ่นยนต์สีเงินคนนั้นได้ เพราะเป็นภัยหายาบคาย ก็เกินกว่าเธอจะทำได้ ในขณะที่ถ้าเป็นผู้หญิง ดี ๆ คนอื่น จะพากันรีบข้ามถนนไปฟังคงข้ามทันที เมื่อรู้ว่าจะต้องเดินสวนทางกับหุ่นยนต์สีเงิน

เบลล์ วัตลิงบอกเมลานีว่า ก่อนหน้า พบร่องรอยได้พบกับคุณนายคนหนึ่งแล้ว แต่ถูกไล่ออกจากโรงพยาบาล ทั้ง ๆ ที่อยากช่วยพยาบาล คนดีบี เธออยากทำงานสิ่งบางอย่าง เพื่อช่วยเหลือพวกราษฎร เธอบรรทบหุ่นยนต์สีเงินดี ๆ อีน ๆ ในฐานะที่เธอเก็บเป็นชาติคุณหนึ่งเหมือนกัน

ในความรู้สึกของสภารัฐเต็ป เธอยากรู้เรื่องของหุ่นยนต์สีเงินมาก ไม่เหมือนหุ่นยนต์สีเงินอื่น ต่อโลกและผ่านการอบรมมาอย่างดีทั้งหลาย ที่ถูกติกรอบด้วยศีลธรรมจรรยา จนแม้แต่จะมอง



หน้าโสเกนีก็เป็นความผิดบาป เช่นที่เมลานีรู้สึกผิดจนต้องระบายออกมา

แต่ในความอยากรู้อยากเห็นของสการ์เดตต์ ก็แฝงการดูถูกเหี้ยดหยามไม่แพ้คนอื่น ๆ จะเห็นได้จากคำพูดที่เอօถามเมลานีว่า ผู้หญิงโสเกนีคนนั้นพูดเหมือนคนหรือไม่ และเมลานีตอบว่าพูดผิดโดยการณ์อย่างน่ากลัว และสการ์เดตต์ยังไกรเป็นพื้นเป็นไฟเมื่อพบความจริงว่า หลังจากแก้ห่อหรือเรียบยอด 50 เหรียญ ซึ่งห่อด้วยผ้าเช็ดหน้าออก ที่มุ่นผ้าเช็ดหน้านั่นนี่รอยปักอักษรย่อ “ร.ต.บ.” ซึ่งเป็นอักษรย่อชื่อของเรตต์ บัดเลอร์ เพราะเรตต์มีผ้าเช็ดหน้าลักษณะเดียวกันนี้จากการใช้ห่อดอกไม้ป่า

สการ์เดตต์เห็นว่าเรื่องราวของหญิงโสเกนี เป็นสิ่งลึกซึ้งและน่าเกลียด สุภาพสตรีไม่ควรพูดคุยถึงเรื่องนี้ และถ้าจำเป็นต้องพูดก็ต้องกระซิบกระซับ ต้องพูดอ้อมค้อมหรือพูดในเชิงเบรียบเทียบ เขายังเห็นว่าคนไฟร่าสาวเลวเท่านั้นที่ไปคลุกคลีคบค้ากับผู้หญิงพวกนี้ เขายังคงคิดว่าผู้หญิงดี ๆ ที่เคยพำนัชในบ้านของคนดี ๆ หรือแม้แต่ผู้ชายที่เคยยอมเดินรำด้วยจะไปหาผู้หญิงพวกนี้ และการที่รู้ว่าผู้ชายที่เคยแสดงท่าท่วง สนใจเจอนายอย่างอกหน้าออกตาอย่างเรตต์ ก็ไปหาผู้หญิงโสเกนีเหมือนกัน ทำให้เรตต์เห็นภาพมาตราว่าผู้ชายทุกคนคงจะเป็นอย่างนี้ และในความคิดของสการ์เดตต์ การไปหาผู้หญิงเหล่านี้ อย่างนั้น จัดเป็นความเลวนักขึ้นของพวกผู้ชาย

จะเห็นได้ว่าโสเกนีในทรรศนะของสังคมแอดแลนต้าในสมัยนั้น ไม่ต่างจากการรังเกียจเหี้ยดควรณ์จันทาลในอินเดีย เพราะพวกจันทาลก็ถูกรังเกียจขนาดไม่ยอมมองหน้าด้วยหรือเข้าใกล้ด้วย เช่นเดียวกับพวกผู้หญิงผู้ดีในแอดแลนต้าที่ปฏิบัติต่อหญิงโสเกนี เพราะแม้แต่การพูดถึงหญิงโสเกนี จะพูดอย่างเปิดเผยและตรง ๆ ไม่ได้ ความรังเกียจต่อหญิงโสเกนี รวม



ไปถึงรังเกียจทรัพย์สินเงินทอง เช่นในการนี้ที่เมลานียอมรับเงิน 50 เหรียญจากเบลล์ วัดลิงทำให้เกิดข้อกังขาว่าพระเจ้าจะยอมรับเงินของเบลล์หรือไม่ เมื่อรู้ว่าเป็นเงินไม่บริสุทธิ์ แม้โรงพยาบาลกำลังต้องการเงินจำนวนมากไปซื้อหางสังขงที่จำเป็นอีกหลายอย่างก็ตาม

2.4 ทรรศนะต่อศาสนา

ในความคิดของสการ์เดตต์ เรื่องของศาสนาเป็นเรื่องของกำไรขาดทุน เช่นเดียวกับธุรกิจการค้า เขายังคงคิดว่า จะทำคุณงามความดีเพื่อแลกเปลี่ยนกับความกรุณาของพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ผิดตัญญาภัยเชื่อมโยงระหว่างแล้ว เขายังคงคิดว่าขายไม่มีหนี้สินอะไรที่ติดค้างและจะต้องชดใช้ให้พระเจ้าอีกต่อไปแล้ว และเมื่อสการ์เดตต์เห็นการรีบเร้นของสาวนั่งสาวดูดนต์แทนที่จะนอนพักกลางวัน หรือใช้เวลาว่างซ้อมแข่งเสือผ้า ข้าวของเครื่องใช้ เขายังคงคิดว่าการรีบเร้นเกียจครัวนั้น “ไม่ยอมช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของเธอ

เธอได้คำขอชินายจากวิล เบนทิน ทหารที่มาพากันขายและต่อมาเป็นคนทำงานที่ไร่ฝ่ายของขายว่าการรีบเร้นสาวดูดนต์เพื่อความสงบใจ โดยสาวดูดนต์ให้เงินคุณแม่และคุณแม่ที่ชื่อแบรนต์

2.5 ทรรศนะต่อการบังป้ายหลุมฝังศพ

เมื่อสการ์เดตต์ เมلانีและน้อง ๆ ไปเยี่ยมบ้านตระกูลทาลตัน ซึ่งลูกชายสี่คนตายในสนามรบทั้งหมด บ้านถูกเผาจากภัยสงครามลุก ๆ ที่เหลือซึ่งเป็นผู้หญิงไปอยู่ในกระท่อมของผู้ดูแลบ้าน



2.6 ทรรศนะต่อความรักชาติและสังคม

สภาร์ເລຕີຕໍ່ເດືອນທາງໄປອູ້ມືອງແອດແລນທາ
ຂະນະທີ່ສົງຄວາມກລາງເມືອງກຳລັງຕິພັນອູ້ ເຮືອ
ເຫັນວ່າຊາດນີ້ໄດ້ມີຄວາມສຳຄັງຄູ່ໄວ່ສໍາຮັບເຮອເລຍ
ເອົາເປົ່າທີ່ຈະໄດ້ຢືນຜູ້ຄຸນພູດກັນເວົ້ອງຫາຕີ ແລະ ແສດ
ຄວາມຮັກຫາຕີໃນຕວງຕາ ຫາດທີ່ໃຊ້ອອນທັກດີສີທີ່
ແລະ ສົງຄວາມກົມືໃໝ່ກາງກິຈທີ່ກວດສັກກະຮຽນບູ້ຊາ ແຕ່
ສົງຄວາມເປັນສິ່ງໃຫດຮ້າຍນໍາຮໍາຄະນູ ທຳລາຍເຊີວິດ
ຜູ້ຄຸນໂດຍໄມ້ມີເຫດຜູລ ທຳລາຍທ່ຽວພົບສືນເງິນທອງ
ແລະ ທີ່ສຳຄັງເຮືອເອີມຮະອກກັບກາຮັກໄໝພຽມ
ມ້ວນຜ້າພັນແພລ ພຍາບາລຄນເຈັບ ແລະ ພບເຫັນ
ຄົນຕາຍໃນ ໂຮງພຍາບາລ ໃນຂະນະທີ່ບ່າງຄນປລອບ
ໃຈກັນວ່າ “ຕາຍເພື່ອຫາຕີຕີ່ກາຮັກມີເຊີວິດອູ້ຮອດອູ້
ຂ້ວກັບປາວສານ”

แต่สำหรับเรตต์ บัตเลอร์ เขากลับเห็น
ว่าสังคมเป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับคนที่ต้องเข้า
สู่สังคม แต่ไม่ว่าจะกล่าวอย่างใดก็ตาม ประสาทค

ในการทำสังคมให้สูงส่งเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงถือคิดติว่า เขาทำสังคมด้วยเหตุผลเพียงเรื่องเดียวเท่านั้น คือ ร่องเงิน “สังคมคือการแย่งเงิน” แต่ผู้คนมักไม่เห็นด้วยกับความจริง ข้อนี้ เพราะมัวแต่ไปหลงในหลักลังไคลล์แต่เสียงแต่เสียงกล่อง และคำพดเพราะของพวกร่านกุด

ความเห็นของเรตต์ บัตเลอร์เมื่อวันกับแอกซเลอร์ จำกำยืนยันของเมลานีผู้เป็นภรรยา แอกซเลอร์เยินใจด้วยไปเบ่งเชือดอนหนึ่งว่า พากชาวดีไม่ควรกับพากฝ่ายเหนือหรือพากແຍກ แต่ถูกหลอกให้เข้าสังคมจากพากนักพูดและรัฐบุรุษปากหวาน สองรามกลางเมืองครั้งนั้นให้ด้วยหารุณ จะເຂົາອະໄວໄປແລກກີມໄມ້ຄຸ້ມກັນ สองรามເປັນໄດ້ແຕ່ຄວາມທຸກໝໍທ່ຽມານແລະຄວາມສົມມເຖິງນັ້ນ

เดี่ยวที่รู้สึกประทับใจเรื่องสังคมรามของผู้ชาย
สองคนข้างต้น แม้จะดูคล้ายกัน แต่ก็มีบางสิ่ง
บางอย่างต่างกัน เขาก็ถ่องด้วยความเห็นความ
จริงของสังคม เรตต์ก็เข้าไปปัจจุบันของความจริง
และพุดถึงความจริงอย่างเปิดเผยจนคนอื่น ๆ
กราด ส่วนแอนซเลย์ไม่อาจทนดูความจริงของ
สังคมไม่ได้ จนต้องผลิตัวเองไปร่วมสังคม
ด้วยความหลงผิดในตอนแรก

คนเราрабเพื่อป้องกันที่ดินอัน
อุดมสมบูรณ์ คราดໄດ້ໂດຍ่างນິນວລ
...ຈະເພື່ອກຳທຸງຫຼັງຫຼູ້ເຂົ້າເຂົ້າອຸມ ...ເພື່ອ
ຄຸ້ມກັນແມ່ນໍ້ສີແລດີອັງທີ່ໃຫລເວື່ອຍໆ ແລະ

บ้านสีขาวสะอาดร่มเย็นอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ในเลี้ยงต่างหากล่ะ ของเหล่านี้เท่านั้นที่คุ้ครัวกับการเอาชีวิตเข้าแลก...ดินสีแดงที่เป็นของเรา และจะเป็นของดูกเรา ...ดินแดนที่เลี้ยงฝ่ายไว้ให้ดูกเรา茫然เราเท่านั้น”

ดังความคิดของเชอต์คไปนี

ด้วยทรัตนะข้างต้น สาร์เตต์จึงต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อปักธงชาตินั้นแต่ในและหัวร้ายสมบัติของเชอ นั่นคือ “ทารา” เชอจะต้องต่อสู้เพื่อรักษา “ทารา” ไว้ให้ได้

และเมื่อรู้แล้วว่าสังคมกลางเมืองสันสุดลงด้วยการยอมแพ้ของฝ่ายใต้ เชอก็มีแต่ความยินดี เพราะเชอนี้กอยู่เสมอว่าสังคมเป็นสิ่งโง่ela สันติภาพย่อมดีกว่าสังคม เพราะโดยธรรมชาติวิสัยของเชอ สาร์เตต์มีเช่นคลังชาติหรือชาตินิยม เชอไม่เคยมีความตาเป็นประกาย เมื่อลงชาติขึ้นสูญอดตาย ไม่เคยขนลุกกับเพลงชาติ ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่เพียงขอให้ชาติเจริญ ถึงตัวเองจะลำบากยากแค้นเพียงใดก็ทนได้

สำหรับทรัตนะต่อสังคมและการสร้างของผู้หญิงอิกคันหนึ่นคือเมียนมี่ ในฐานะที่เชอเป็นผู้หญิงที่เคร่งคุณธรรมและระเบียบแบบแผน เชอเห็นว่าการรับเพื่อชาติเป็นการล้างบาปและความชั่วร้ายที่ได้ทำเอาไว้แต่นั้นหลัง ทรัตนะข้อนี้สาร์เตต์ได้จากปากคำการยืนยันของอาร์ชิ ชายชาวอิตาลีทหารผ่านศึกและผู้ร้ายฆ่าคน ชายชาวผู้ดื้อกันซึ่งเป็นเดลากายานานถึง 40 ปี ในความผิดฐานฆ่าภรรยาดันเอง เพราะคบชู้

เมื่อฝ่ายเหนือใจมติฝ่ายใต้ใน ค.ศ. 1864 อาร์ชิและนักโทษอื่น ๆ อาสาเข้าสมบทร่วมรบ

กับกองทัพฝ่ายใต้ เมื่อเสร็จสงคราม คนที่ไม่ตายก็ได้เป็นอิสริยะ พอดีพัสดุดียอมอนุญาตให้นักโทษเด็ดขาดอย่างเข้าร่วมสมบทกองทัพได้ แต่ผลจากการสรุบทำให้เข้าต้องเสียชีวิตในชั่วขณะนี้ และตากอีกชั่วขณะนี้ เมื่อสองครั้งสั้นๆ ลง เข้าเป็นคนหนึ่ง ในจำนวนทหารที่กระเชွะกระเชิงไปของพักพิงที่บ้านเมียนมี่ และเมื่อเชอร์รี่เข้าเป็นไครมีหัวนอนปลายเท้าเป็นอย่างไร เชอถูกย้อมให้เข้าพักอยู่ที่ห้องใต้ถุน และช่วยงานในบ้าน

แต่ในความคิดของสาร์เตต์ กลับเห็นว่าพวกผู้ชายชาวภาคใต้ทั้งพวกชั้นสูงและชั้นต่ำต่างใจเหมือน ๆ กันหมด ที่พากันออกไปรบเพื่อชาติตามการปลุกกระดมของพวกรักพูดและรัฐสูตรุชถ้าไม่ตายก็ต้องกลับมาในสภาพพิการ แขนขาขาด ตาบอด เพราะคนพวกรู้สึกเป็นเครื่องนำชีวิต ใจใจต่อเนื่องหนังของคนน้อยกว่าคำพูดที่รั่วสาระของนักพูดและรัฐสูตรุช ประการสำคัญ เชอไม่เห็นด้วยที่เมียนมี่รับคนที่เป็นผู้ร้ายจากน้ำในบ้าน

บทสรุป : ความสุขชั่วแล่นพา กันลอยลมไป ทิ่งไว้แต่บกเรียนชีวิตที่ยั่งยืน

นานิยายเรื่อง “วิมานล้อย” เป็นนานิยายเพียงเรื่องเดียวของมาร์กการ์ดิ มิตเชลล์ นักเขียน สตีฟาวอเมริกัน ซึ่งมีชีวิตระหว่าง ค.ศ. 1900 – 1949 ก่อนเขียนนานิยายเรื่องนี้ มิตเชลล์เคยเป็นนักหนังสือพิมพ์ และเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ แอตแลนตา เจร์ร์นอล

นานิยายเรื่องนี้พิมพ์เผยแพร่ใน ค.ศ. 1936 และกล่าวเป็นนานิยายขายดีที่จำหน่ายได้ถึง 8 ล้านเล่มใน 40 ประเทศ เมื่อ ค.ศ. 1949 อันเป็นปีที่ผู้เขียนเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ในปี ค.ศ. 1939 เรื่อง “วิมานล้อย” ใน



รูปแบบของภาพยนตร์ออกฉายครั้งแรกที่เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นจากสำคัญในเรื่องเป็นภาพยนตร์ที่มีความยาวเกือบถึงสิบชั่วโมง 佳กันวนนิยายที่มีความหนากว่าพันหน้า

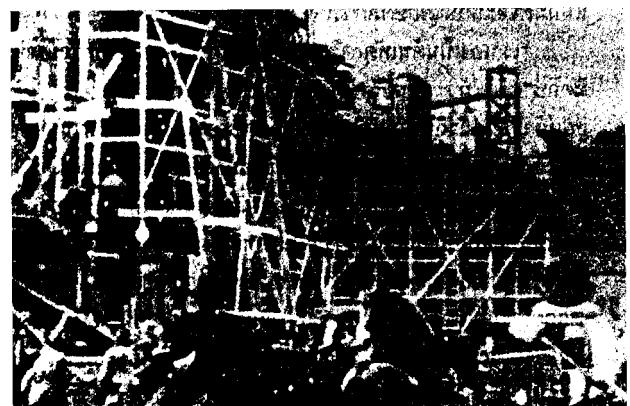
มาร์การีต มิตเชลล์ ได้ยินเรื่องราวของสังคมกลางเมืองมาตั้งแต่เล็ก ๆ จนชีวิชาน เป็นความรู้สึกนึกคิด เมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะร่วมแสดงหัวเรื่องต่อสังคมกลางเมืองผ่านมุมมองของชาวภาคใต้ ในฐานะที่เธอเป็นชาวภาคใต้คนหนึ่ง นอกเหนือไป เธอยังต้องการสื่อถึงอิทธิพลของกรรรมพันธุ์ และสิ่งแวดล้อมที่มีต่อบุคคล ทั้งในด้านบุคลิกลักษณะ อุปนิสัยใจคอ โดยพิสูจน์อิทธิพลดังกล่าว ผ่านตัวละครสำคัญ คือสการ์เลตต์ โอชารา

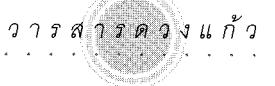
นวนิยายเรื่อง “วิมานลอย” เป็นนวนิยายโรแมนติกอิงประวัติศาสตร์ คือ สังคมกลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ของสหรัฐอเมริกา ระหว่าง ค.ศ. 1860 – 1865 โดยฝ่ายใต้เป็นฝ่ายประชัย ผู้เขียนเสนอเรื่องราวด้วยผ่านมุมมองของ ผู้คนชาวภาคใต้ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะในแห่งที่ได้รับผลโดยตรงจากภัยสงคราม โดยเฉพาะ ตะวันตก “โอชารา” ที่มีสการ์เลตต์ ลูกสาวคนโตเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ ใน การสะท้อนมุมมองของชาวภาคใต้ ทั้งต่อการเกิด การดำเนินไปและผลกระทบของสงคราม

เนื่องจากผู้เขียนเป็นผู้หญิง จึงอาจพยายามใช้อ่านที่เป็นหญิงมากกว่าผู้ชาย

เนื้อหาแม้จะมีจากหลังของสังคมกลางเมืองแต่การดำเนินเรื่องก็อิงกับชีวิตส่วนตัวของตัวละครสำคัญ ๆ สองสามตระกูลที่มีทั้งความรักความหลัง ความผิดหวัง ความล้มเหลว กิเลสตั้นหา และความตาย โดยสอดแทรกการอบรมสั่งสอน การตักเตือนให้ผู้หญิงประพฤติปฏิบัติตนเป็นลูกพ่อศรี เป็นผู้หญิงที่ดีและเป็นผู้ดี อันมีลักษณะคล้ายธรรมกรรมไทยเรื่อง “สุภาษิตสอนหญิง” และหังสือ “สมบัติผู้ดี”

นอกจากนี้ ยังสะท้อนความคิดเห็นของตัวละครต่อการดำเนินชีวิตในสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับอัฒนธรรม ชนบธรรมเนียม ประเพณี คำนิยม ความเชื่อ ฯลฯ ของชาวใต้ ซึ่งมีทั้งสิ่งที่สมควรอนุรักษ์สืบท่อไป และสิ่งที่ควรยกเลิก โดยเฉพาะสัจธรรมที่ว่า ความสุขสมบูรณ์ ความสัต堪สบายนี้ได้ล่องลอยไปกับสายลมเสียแล้ว สิ่งจริงแท้แน่นอนคือ บทเรียนราคาน้ำที่แต่ละชีวิตแลกมาต้องเก็บรักษาไว้ให้นานเท่านาน





เชิงอรอรรถ

¹ Merriam – Webster's Encyclopedia of Literature. p. 768.

² กิตติศักดิ์ สุวรรณภิคิน. "GONE WITH THE WIND". ใน หนังอเมริกัน ประวัติและงานคลาสสิก. หน้า 274.

³ แม้นมาส ชาลิต. "คำนำในการพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง". ใน มาร์กอาเร็ตต์ มิตเซลล์. วิมานลอย เล่ม 1. แปลจาก Gone With The Wind. โดย รอย ใจนานนท์. ไม่ปรากฏเจชหน้า.

⁴ รอย ใจนานนท์ (แม้นมาส ชาลิต). "คำนำในการพิมพ์ครั้งแรก" ใน มาร์กอาเร็ตต์ มิตเซลล์. วิมานลอย เล่ม 1. แปลจาก Gone With The Wind. โดย รอย ใจนานนท์. ไม่ปรากฏเจชหน้า.

⁵ มาร์กอาเร็ตต์ มิตเซลล์. วิมานลอย เล่ม 1. แปลจาก Gone With The Wind โดย รอย ใจนานนท์. หน้า 121.

⁶ เรื่องเดียวกัน., หน้า 122.

⁷ เรื่องเดียวกัน., หน้า 151.

⁸ เรื่องเดียวกัน., หน้า 52.

⁹ เรื่องเดียวกัน., หน้า 207.

¹⁰ เรื่องเดียวกัน., หน้า 674.

¹¹ เรื่องเดียวกัน., หน้า 648 – 649.

หนังสืออ้างอิง

กิตติศักดิ์ สุวรรณภิคิน. "GONE WITH THE WIND". หนังอเมริกัน ประวัติและงานคลาสสิก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลห้องภาพสุวรรณ ม.ป.ป.

มิตเซลล์, มาร์กอาเร็ตต์. วิมานลอย เล่ม 1 และเล่ม 2. แปลจาก **Gone With The Wind**. โดย รอย ใจนานนท์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2537.

แม้นมาส ชาลิต. "คำนำในการพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง" ใน มาร์กอาเร็ตต์ มิตเซลล์ วิมานลอย เล่ม 1. แปลจาก **Gone With The Wind**. โดย รอย ใจนานนท์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า 2537

รอย ใจนานนท์ (แม้นมาส ชาลิต). "คำนำในการพิมพ์ครั้งแรก". ใน มาร์กอาเร็ตต์ มิตเซลล์. วิมานลอยเล่ม 1. แปลจาก **Gone With The Wind**. โดย รอย ใจนานนท์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, 2537.

Merriam – Webster's Encyclopedia of Literature. Massachusetts : Merriam – Webster Incorporated, Publishers, 1995.